

V jeseni po Sloveniji, natančneje po Štajerski

V petek pred krompirjevimi počitnicami smo se nekateri dijaki tretjega letnika Gimnazije Koper udeležili tridnevne izbirne ekskurzije po Sloveniji. Udeležilo se nas je kar 39 dijakinj in dijakov in trije profesorji.

Ekskurzija je zajemala spoznavanje treh štajerskih krajev, in sicer Ptuja, Maribora in Celja, ter delček Koroške, Mežico. Namen ekskurzije je bilo predvsem uživanje, hkrati pa spoznavanje Slovenije, povezovanje pridobljenega znanja za šolskimi klopmi še v živo v mestih. Na celjskem gradu smo si hitro osvežili spomin o celjskih grofih. Po Mariboru, Celju in Ljubljani smo lahko zaznali različne mestne govorce, ki jih govorijo, in jih slišali še v živo, ne le brali o njih pri pouku slovenščine.

Ekskurzije, lahko rečem, da smo se vsi zelo veselili. Bolj kot same ekskurzije in ogledov mest pa druženja med seboj, saj smo bili v zadnjih dveh letih takšnih skupnih izletov nekoliko prikrajšani zaradi epidemije. Ogledi mest in gradov me sprva niso zelo pritegnila, saj sem bila povsod že vsaj enkrat z družino, ampak menim, da je doživetje vsakega kraja povsem drugačno z družino kot pa s prijatelji. Tako sem se na tridnevni izlet odpravila brez kakršnih koli pričakovanj, saj tako ne morem biti niti razočarana.

Petek se je za nas udeležence pričel že zgodaj zjutraj. Pet do šestih, ko sem s kovčkom le uspela zapustiti hišo, je bila zunaj še tema. Kot po navadi smo se zbrali na parkirišču Bonifike. Preverili smo prisotnost in spoznali našo vodičko Karmen.

Posedli smo se na avtobus in se odpeljali na naš prvi cilj v Mežico. Pot z avtobusom je bila dolga, a za nas dijake nobena ovira. Do prvega postanka smo bili nekoliko bolj mirni in tihi, ker smo bili vsi zaspani, ta pa nas je prebudil in smo pot nadaljevali že bolj živahno. Neučakano smo pričakovali cilj in gledali skozi okno pokrajino, ki je na Primorskem nismo vajeni – gore, gozdovi, ki so obarvani rumeno oranžno.

V Mežici nas je avtobus zapeljal do rudnika, kjer smo izstopili in si pretegnili noge. Najprej smo množično zapolnili stranišče, še posebej dekleta, nato pa počakali na nadaljnja



Slika 1: Skupinska slika pred odhodom v rudnik.

navodila. Seveda smo vmes naredili že eno gasilsko fotografijo pred vagončki vlakca, ki je kasneje skupaj z nami izginil v rov rudnika.

Končno smo si lahko nadedli na glave rudarske čelade. Nekateri so dobili še svetilke, ki so nam služile v rudniku, da smo videli pot pod nogami.

Zdaj smo bili rudarji in rudarke z Gimnazije Koper nared za v rudnik. Posedli smo se v vagončke pravega rudarskega vlaka, ki so nas odpeljali 3,5 km dolgi poti. Petnajstminutno vožnjo si nam je seveda uspelo tudi popestriti z našim zasebnim

koncertom. Namesto petja smo kar kričali na vso grlo, da smo se zaradi hrupa tračnic sploh lahko slišali. Izstopili smo v osrčju gore Pece, kar 600 m pod površjem. Ob spremstvu nekdanjega rudarja smo se podali po 1,5 km dolgi pešpoti, kjer smo spoznali zgodovino

rudarjenja, ki so nam jo popestrili s podobami ljudmi in pravim orodjem ter storiji, ki so jih nekoč uporabljali v rudnikih.

Po končanem ogledu smo ponovno sedli v vagone in se odpeljali na površje. Vrnili smo opremo in se odpravili na avtobus, ki nas je odpeljal v Tehnopark Celje. V tehnoarku smo spoznali robota Barbaro in še eno manjšo verzijo robota, ki je imel za nas pripravljeno kar celo plesno točko. Po tehnoarku smo se prosto gibali in raziskovali s pomočjo interaktivnih delavnic tehnologijo, človeško telo, iluzijo, elektriko ...



Slika 2: Delavnica, kjer smo ugotavljali, kako vzpostaviti električni tok, da zasveti lučka.

Zabavnih izzivov je bilo kmalu konec in smo se ponovno odpravili na avtobus ter se zapeljali do hotela v Mariboru.

Po večerji smo se odpravili na nočni sprehod po Mariboru. Čas smo si krajšali s sprehodom po mariborskih ulicah in se nato gredli v lokalih ob skodelicah kakavov ali pa čajev.

Drugi dan je bil na vrsti ogled Maribora z vodičko, ki nam je ob zanimivih stavbah in krajih še kaj povedala. Videli smo tudi ogromno labodov, še nikoli toliko. Preden smo šli vsak svojo pot, po drugem največjem mestu v Sloveniji, smo se še skupinsko slikali pred najstarejšo trto na svetu.



kako pridemo do velikanske »krogle«, in se je smehljaj: »Ve pa niste iz tukaj, kajne?«

Odkimale smo mu in se pričele smejati. Z nami je naredil par korakov, da nam je lažje pokazal pot. Zahvalile smo se mu in uspešno prispele do zelenega cilja.

Slika 3: Skupinska fotografija pred najstarejšo trto na svetu.

Iz Maribora smo nadaljevali našo ekskurzijo na ptujski grad, kjer nas je sprejel nov vodič in nas popeljal skozi zgodovino gradu. Predstavil nam je njegove lastnike in pomembnejše osebnosti. Na gradu so mi najbolj pritegnili pogled stropi in lestenci. Krasni so bili, za nekatere mogoče malce kičasti, ampak jaz pravim, bolj kot se sveti in blešči, bolje je. Na koncu smo si odšli pogledat kostume kurentov in ostalih tradicionalnih pustnih šem.



Slika 4: Na ptujskem gradu slika s kurentom.



Slika 3: Skupinska fotografija pred spustom po zip linu.

Na posestvu Sončni raj smo se tisti, ki smo želeli, lahko

spustili po zip linu, kar nam je pognalo kri po telesu. Po dveh spustih smo se počasi premaknili do klopice okoli ognja. Posedli smo se in čakali, da se speče kostanj. Bilo je izredno lepo vzdušje, še bolj pa pokrajina okoli nas. Gozdovi okrog nas so že naznanjali jesen in se temu primerno pričeli barvati v rumenkasto oranžne barve. Nebo, ki je bilo modro in jasno, se je ob pozni popoldanski uri pričelo počasi prelivati v rumeno oranžno modro in se postopoma spreminjati v nežno roza in modro odejo; počasi nas je pričelo objemati vedno temnejše nebo, ki je kaj kmalu postalo črnina. Na njem so poplesavale bele zvezdice, ki so nam pritegnile pogled.

Zadnji, tretji dan smo vse spakirali na avtobus in odrinili poti Pohorju, kjer nas je čakala še zadnja aktivnost. Odšli smo na pot med krošnjami. Bilo je zelo mrzlo, vendar vseeno lepo. Nismo imeli nekega čudovitega pogleda na gorovje okrog nas in preostalo okolico, saj je bila vsa pokrajina v gosti megli. Na vrhu smo bili nekoliko razočarani, ker se ni bilo mogoče spustiti po toboganu navzdol.

Premraženi in nadihani svežega zraka smo se vrnili na avtobus in se zapeljali še v našo prestolnico, kjer smo pojedli kosilo, nato pa odrinili proti domu.

Doma sem takoj posedla svojo družino v kuhinjo za mizo in začela pripovedovati o nepozabnem izletu, za katerega sprva nisem imela nobenih pričakovanj, in se je odvil fantastično. Bolje se ne bi mogel. Se že veselim novih dogodivščin, ki jih bomo preživeli skupaj in se ponovno toliko smejali, da nas bo bolel trebuh.

Ava Logar Kartadinata, 3. B



Slika 4: Sprehod po poti med krošnjami.